

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/1766-0/2014</i>	
Érkezett: <i>2014 OKT 27.</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda: <i>men</i>
Melléklet: <i>2 db</i>	

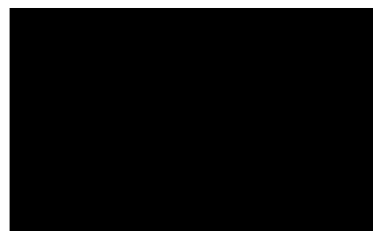
Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Alkotmányjogi panasz

képviseli:

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság
Mfv.I.10.536/2013/4. számú döntése ellen

Az Alkotmánybíróság részére

II. Tényállás: az alapjogaimat sértő Döntés

A felperes határállomási állatorvosként a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Élelmiszerlánc-Biztonsági és Állategészségügyi Igazgatóság Záhonyi Állategészségügyi Határállomási Kirendeltségén látta el tevékenységét.

Alperesnél a munkáltatói jogkör gyakorlója, [REDACTED] kelt felmentéssel szüntette meg a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát 2012. március 18. napjával. A felmentés indoklása szerint „A kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. tv. (Ktjv.) 8. § (1) bekezdés a) pontja alapján kormánytisztviselői jogviszonya, valamint munkaköre – tekintettel a Kormány 1004/2012. (I.11.) számú határozatára – létszámcsökkentés végrehajtása miatt megszüntetésre kerül, ezért további foglalkoztatására nincs lehetőség.”

[REDACTED] a felmentés közlését követő napon egy emlékeztetőt írt és küldött szét a kerületi főállatorvosi értekezleten elhangzottakról a kerületi főállatorvosoknak, a kirendeltségvezető főállatorvosoknak és az Állategészségügyi Határszolgálat vezető főállatorvosának. Ebben rögzítette, hogy a 2012. január 13-án megtartott kormány megbízotti értekezleten az hangzott el, miszerint a kormányhivatalokban összesen 2343 fő létszámcsökkentést kell végrehajtani. Ez elsősorban a nyugdíjkorhatárt elérő, valamint a nyugdíj mellett dolgozó munkatársak leépítésével jár, az aktív dolgozókat kisebb számban érinti.

Az alperesnél 17 fő engedélyezett létszámot kellett megszüntetni.

Felperes a keresetében hivatkozott arra, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a kormánytisztviselői jogviszonyát, azaz alperes visszaélészerűen, rendeltetésellenesen gyakorolta jogát. Felperes kifejtette, hogy meggyőződése szerint a felmentésének indoka az alperessel szemben, több alkalommal történt perindításai miatti bosszú, ugyanis a kormányhatározatot kívánta alperes kihasználni arra, hogy felperest, mint az alperes számára kellemetlen, vitatkozó, jogiáért küzdő és azokért a bírósági úton történő igényérvényesítést is vállaló személytől megszabaduljon.

Felperes továbbá azt is állította, hogy az egyik kollégája, [REDACTED] azt közölte, 2011. szeptember 30-án, hogy hallotta, miszerint a felperest a vágóhídra fogják helyezni bosszúból, hogy „kitoljanak” vele. Felperes álláspontja szerint az átirányítás a korára és egészségi állapotára tekintettel büntetésnek minősült.

Felperes továbbá arra is hivatkozott, hogy az illetménykiegészítés iránti kérelmére az igazgató azt válaszolta, hogy ilyen ígéretet nem tehet, ellenkező esetben annak be nem tartása esetén a felperes bizonyosan pert indítana ellene. Felperes továbbá előadta, hogy az igazgató egy 2011. nyarán tartott értekezleten kijelentette, hogy a felperes fegyelmeivel kapcsolatos perújítása egy „gennyes dolog” volt.

Felperes továbbá keresetének alátámasztásául, fel kívánta hívni a figyelmet arra is, hogy - vele szemben, ugyanakkor - az alperesnél több öregségi és rokkant nyugdíjasként dolgozó kollégáját a létszámcsökkentés nem érintette.

A felperes érvelése szerint a felmentéssel az egyenlő bánásmód követelményét is megsértette a munkáltató, mivel az alperessel szemben keresetkiegészítés kapcsán indított perben a kérelmének helyt adott a bíróság, amely presztízsveszteséget jelentett az alperes számára.

Felperes ugyanakkor azt is előadta, hogy a felmentés indoka se nem volt valós, se nem volt okszerű. A munkakör ugyanis nem került megszüntetésre, hiszen ugyanannyi határállomási állatorvosi munkakör maradt a felmentés kiadását követően is, mint előtte. Ráadásul azt követően, hogy őt elküldték [REDACTED] elvették.

Az elsőfokú bíróság felperes keresetét elutasította. Ezt követően felperes az ítélettel szemben fellebbezett, azonban kérelmét elutasították.

A felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalára.

Előadta, hogy a másodfokú bíróság helytelenül alkalmazta a Ktjv. 8. § (1) bekezdés a) pontját és (3) bekezdésének rendelkezéseit, továbbá nem vizsgálta a Kormány 104/2012. (I.11.) számú határozatában foglalt létszámcsökkentést is érintő, a felperes felett a munkáltatói jogokat gyakorló [REDACTED] aláírt, a 2012. január 13-án megtartott kormány megbízotti értekezleten elhangzottak összefoglalóját. E szerint a létszámcsökkentésnek elsősorban a nyugdíjkorhatárt elérő, valamint a nyugdíj mellett dolgozó kollégák jogviszonyának megszüntetésével, valamint a betöltetlen álláshelyek megszüntetésével kell megvalósulnia, és ez csak kisebb számban érintheti az aktív munkavállalókat. A Kttv. magyarázatában foglaltak szerint jogellenes például a felmentés, ha a kormánytisztviselő kritikai véleményének megtorlásaként átszervezésre hivatkozva szüntetik meg a szolgálati jogviszonyát, még akkor is, ha az átszervezésre egyébként is sor került volna. Felperes továbbá felhívta a figyelmet arra, hogy sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem vizsgálta, felperes azon állítását, hogy az alperes a felperes véleménynyilvánítási jogának elfojtása érdekében gyakorolta a felmentési jogát. Felperes álláspontja szerint felperes felmentésének nyomós indokául szolgáltak az alperessel szembeni perindításai és alperes rosszhiszeműen is járt el, amikor felperest aktív léte ellenére szüntette meg a jogviszonyát. A jogszabálysértésként értékelendő az is, hogy a másodfokú bíróság a nyilvánvalóan okszerűtlen felmentést elfogadta, és ezt a felmentés valós indokának tekintette, nem ismerte fel azonban, hogy a jogszerűség hiányzik, mert a tényleges indok másban keresendő. Továbbá az is jogszabálysértő, hogy a másodfokú bíróság egyes bizonyítékokat nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyott.

A Kúria ítélete szerint azonban a felülvizsgálati kérelem nem volt alapos.

III. Az Alaptörvény vonatkozó rendelkezése

„B) cikk

Magyarország független, demokratikus jogállam.”

„IX. cikk

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.”

„XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.”

IV. Jogi érvelés

Az Alaptörvény IX. cikkében rögzített véleménynyilvánításhoz való jog alapján bárkinek joga van a véleményét, gondolatait másokkal közölni. A felperest is megillető ezen alapjog azonban sérült, amikor – felperes meggyőződése szerint – őt a kormánytisztviselői jogviszonyából azért mentették fel, mert több alkalommal is hangot adott az alperessel kapcsolatos őszinte véleményének és a jogai érvényesítéséért bírósági úton is küzdött. Meggyőződésünk szerint egy jogállamban azonban ez a körülmény nem szolgálhat alapul arra, hogy a munkáltató ebből eredeztethető bosszúból a kormánytisztviselői (munka) jogviszonyából felmentse a foglalkoztatottat – jelen esetben a felperest. Az őszintén felvállalt vélemény, a jogszabályban rögzített jogok esetlegesen bírói úton történő érvényesítése az Alaptörvényben is rögzített alapjoga bármely magyar állampolgárnak. Azt mindenki maga döntheti el, hogy kíván-e élni ezen alapjogával. Amennyiben azt megteszi, úgy őt ebből kifolyólag – álláspontunk szerint - semmilyen hátrányos jogkövetkezmény sem érheti.

Az Alaptörvény XII. cikke rögzíti azt az alanyi jogot, amely szerint mindenkinek joga van a munka és foglalkozás szabad megválasztásához. Felperes a felmentését megelőzően a munkáját kifogásolhatatlanul, lelkiismeretesen, kiegyensúlyozott és magas színvonalon végezte. Következésképpen a felperes eleget tett azon állampolgári kötelességének, miszerint a képességeihez és lehetőségeihez képest megfelelő munkavégzéssel köteles mindenki a közösség gyarapodásához hozzájárulni. A felperesi munkavégzés színvonalát a az alperes sem vitatta. Az alperes azonban a 2012. január 13-án megtartott kormány megbízotti értekezleten elhangzottak ellenére felmentette a jogviszonyából, hogy a kormányhivatalokban bekövetkező összesen 2343 fő létszámcsökkentést úgy kell végrehajtani, hogy az első sorban a nyugdíjkorhatárt elérő, valamint a nyugdíj mellett dolgozó munkatársak leépítésével járjon. Az erről szóló 2012. január 18-án készült és a címzettek részére kiküldött emlékeztetőt sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem vizsgálta, annak ellenére, hogy ezt a körülményt a felperes többször is bizonyítékként hozta az állításai alátámasztására. A felperest mint aktív foglalkoztatottat mentette fel az alperes, annak ellenére, hogy az alperesnél a felperes felmentését követően is több öregségi és rokkant nyugdíjas is foglalkoztatásban maradt. Így tehát a felperes munkához való joga sérült, amikor akarata ellenére, megfelelő indokolás nélkül őt mint aktív foglalkoztatottat az alperes a jogviszonyából felmentette, továbbá ezáltal az alperes a felperest a képességeihez és lehetőségeihez megfelelő munkavégzéstől is megfosztotta.

A fentiekből következően álláspontom szerint az Ítélet meghozatala során a bíróság azzal, hogy figyelmen kívül hagyta a fentiekben hivatkozottakat, számomra súlyos alapjogsérelmet okozott.

VII. KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az előzőekben kifejtetteket összefoglalva kérem, hogy az alkotmányjogi panaszban foglaltakat elbírálva az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy az Ítélet az Alaptörvényben biztosított alapjogaimat sérti, így különösen sérti a véleménynyilvánításhoz és a munkához való jogomat, az Alaptörvény és a Ktv. vonatkozó rendelkezései téves értelmezésén alapul; és mindezekre tekintettel semmisítse azt meg.

Budapest, 2014. október 22.

Szíves eljárásukat megköszönve,
Tisztelettel:

